

голички рожби. Тѣ сегисъ-тогисъ сѣнливо пискали и отново се потайвали въ топлия пухъ отъ пера, що грижливата майка отъ рано имъ била приготвила.

Позадрѣмала горката птичка, а сѣнь тревожень . . . — веднага трепвала и се събуждала . . . Надниквала въ гнѣздото, нагласявала съ клѣвката си перата около пиленцата и пакъ се отдрѣпвала.

Натежала, най-сѣтнѣ, уморената отъ неспокоенъ сѣнь глава, и майката заспала — дълбоко, дълбоко . . . И засънувала . . .

Присънилъ ѝ се страшенъ сѣнь.

Немирни дѣца се качвали по дървото и идѣли право къмъ гнѣздото . . . Още малко и тѣ ще грабнатъ невиннитѣ ѝ дѣчица . . .

Заведнажъ тя сѣтила, какъ силно я стиснали отъ двѣтѣ страни двѣ палави дѣтски ржцѣ . . . Настрѣхнала отъ ужасъ клѣтата птичка . . .

Слѣдъ малко тя не сѣщала вече да я държатъ дѣтскитѣ ржцѣ, — не мислила вече за своята сждба . . . Прималѣла и съ болка на сърце, тя мислила само за милитѣ си рожби: — какво ще стане съ тѣхъ?! . . .

Уви, безжалостни дѣца! Едно отъ тѣхъ съ радость сринало за мигъ гнѣздото на земята . . .

Мжчила се клѣтата майка да се обади, да проговори за послѣденъ пжтъ на горкитѣ си пиленца, а не могла: нѣщо я придушвало, сподавяло.

Най-послѣ тя видѣла, какъ се сринали, заедно съ гнѣздото, и пиленцата ѝ на земята. Едното на часа издѣхнало, а другото се мжчило въ прѣдсмъртни мжки . . .